

«Triar és renunciar»

11-12-2008

La doctora en Filologia Catalana i escriptora barcelonina Laia de Ahumada Batlle, 51, va presentar ahir als Drapaires d'Emaús de Sabadell el seu llibre *Monges* (Fragmenta Ed.) en el que entrevista a 20 monges reals de Catalunya.

- De debò és descendent de Santa Teresa de Jesús?
- L'arbre genealògic que tenia el meu pare bé ho assegura.
- O sia que el tema del llibre el portava a la sang.
- No. Jo he treballat amb monges, m'he educat en una escola de monges i m'interessa molt l'espiritualitat, però el tema del llibre és un encàrrec de l'editorial.
- Avui a Santa Teresa la medicarien i la ingressarien per «sentir veus»?
- No ho crec. Hi ha moltíssima gent que està sentint veus.
- La meitat al manicomi.
- No tant. Molts psiquiàtrics i molts psicòlegs entenen la part espiritual.
- Sent veus alguna de les 20 monges que vostè ha entrevistat?
- Sí, més d'una. És la veu interior, la que et diu que has de fer amb la teva vida.
- Això no és la veu de la consciència?
- Mmm... no ho sé. Jo diria que va més enllà. Estic parlat d'un altre nivell de consciència.
- Vostè l'ha sentit?
- Una crida interior sí, evidentment.
- Vostè està casada i té dos fills. No és monja pels pèls?
- Jo sempre dic que sóc monja de Sant Agustí, dos caps en un coixí. Qui es que no s'ha fet la pregunta vital: què estem fent aquí, per què morim?
- Preguntar-se és fàcil. El difícil és respondre.
- Qui no es respon aquestes preguntes passa per la vida de puntetes. Alguns donen tota la seva vida als pobres com Santa Teresa de Calcuta.
- És cert que la de Calcuta va morir dubtant de Déu?
- Això diuen. Sembla que en els seus últims dietaris parlava molt de l'absència de Déu. Però jo sempre penso que qui sent l'absència de Déu és perquè no el deixa entrar en el seu interior.
- Una de les monges del seu llibre viu d'incògnit entre els sense sostre de Barcelona. Fins i tot dorm al carrer.
- La Maria Àngels és vedruna té 61 anys i ajuda els sense sostre tant com pot. Els acompanya a l'hospital, els pregunta com es troben, els escolta, els busca roba, aliment...
- Els sense sostre saben que ella és monja?
- No.
- Per fer tot això no cal dormir en un caixer automàtic. És una excentricitat?
- Cadascú sent la seva crida. Ella sent que ho ha de fer així. Va sentir la crida de viure com ells i ho va fer. Dina a les calcutes de Barcelona i es dutxa i es canvia de roba als centres assistencials... És el seu desig.
- Una pregunta que fa vostè a cada una de les monges: «quin és el teu desig profund».
- Efectivament. És la primera pregunta que els faig i a vegades la última. Això dóna peu a converses d'una hora i més.
- Quin és el seu desig profund?
- Estimar, l'amor. Com la majoria de gent. En el meu cas a través de l'escriptura i la comunicació.
- Escriure és un acte d'amor?
- Es una manera de comunicar l'amor que sento. Per una altra serà la música i per una altra la família.
- En què es diferencia l'espiritualitat de les monges de la dels monjos?
- La de les monges és més de cor, més experiencial. La dels monjos més de paraula, més racional.
- Farà un llibre de monjos?
- No. D'homes de l'Església ja se n'ha parlat molt. I a més, als homes els costa molt parlar des

del cor.

—Totes les 20 monges que ha entevistat diuen que són felices i que han trobat a Déu. Han trobat realment a Déu o només han trobat la felicitat de donar-se?

—És que Déu és en tot. Elles veuen a Déu dins d'elles mateixes i en tot allò que fan. En la felicitat i en el dolor.

—En el dolor també hi ha Déu?

—El dolor només és l'altra cara de la felicitat. L'un sense l'altra no es poden entendre.

—Els costa la castedat?

—Ara ja no, però els hi ha costat. Moltes d'elles havien tingut una relació abans d'entrar al convent i renunciar a la maternitat els va costar.

—Algunes fan vida contemplativa. En què consisteix?

—Totes les tradicions religioses busquen el silenci de la ment per arribar a la consciència, la il·luminació o la presència de Déu. El que és pregària per uns, és meditació per altres.

—Només renunciant es troba a Déu?

—No, cap de les monges és masoquista. Però és que, a la vida, triar una cosa és renunciar a una altra.

—Li ha agradat fer de periodista?

—Em sembla que he fet més de confident.

La millor periodista

EL FUTUR ÉS DONA

Especialitzada en escriptura femenina, es pregunta si l'Església, rebutjant el sacerdoci femení, està condemnant el seu propi futur.

«En realitat més que el sacerdoci femení, l'Església rebutja a la dona en general. És de les poques institucions que queden al món que encara neguen a la dona. Però bé, totes les revolucions comencen de baix i jo penso que això també anirà canviant. El segle XXI serà místic i serà femení o no serà»,
diu.